

Sygn. akt III PO 2/08

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Wanda Cabaj

w sprawie z odwołania T. K.

od decyzji Prokuratora Generalnego RP z dnia 27 grudnia 2007 r., w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 kwietnia 2008 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Decyzją z 27 grudnia 2007 r., Prokurator Generalny odmówił wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 lat przez T. K. prokuratora Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że Dyrektor Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nie poparł wniosku, podnosząc, że w okresie

pełnienia służby w Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu to jest w latach 2001 - 2007 prokurator T. K. z uwagi na stan zdrowia łącznie przebywał na zwolnieniach lekarskich przez okres 453 dni - czyli średnio ponad 60 dni w roku. Ponadto, według Dyrektora Głównej Komisji, nie występuje żadna przyczyna determinująca potrzebę dalszego zajmowania stanowiska prokuratora Głównej Komisji przez pana T. K., jako że w ocenie przełożonych zadania ustawowe realizował na poziomie dostatecznym.

W odwołaniu od powyższej decyzji T. K., nie zarzucając naruszenia konkretnych przepisów prawa, zakwestionował jej zasadność, wskazując w szczególności, że w sierpniu 2007 r., w Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, jako prokurator, został wyróżniony nagrodą pieniężną w wysokości 2000 zł. Skarżący wskazał jednocześnie, że z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (tekst jednolity: Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206 z późn. zm.) wynika, że „nagrody i wyróżnienia” mogą być przyznawane tym prokuratorom, którzy wykazują w pracy inicjatywę, wzorowo i sumiennie wypełniają obowiązki oraz szczególnie przyczyniają się do wykonywania zadań służbowych. Skarżący podniósł również, że jego absencje chorobowe wynikały z konieczności codziennych dojazdów do pracy w W. z Ł. w okresie od 2002 do początku 2008 r. Stwierdził ponadto, że od powrotu po 11 września 2007 r. do W. z okresowej delegacji do pracy w Oddziałowej Komisji Ścigania zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nie powierzano mu żadnych stałych i istotnych obowiązków służbowych. Przyczyn negatywnej oceny wystawionej mu przez prokuratora przełożonego skarżący upatruje w polemice z nim dotyczącej spraw służbowych oraz w zwróceniu mu uwagi na niestosowność jego zachowania w trakcie spotkania towarzyskiego w gronie służbowych w czasie, gdy skarżący był wobec D. G. prokuratorem nadrzędnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 62a ust. 3a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze w brzmieniu właściwym dla oceny rozpoznawanej sprawy (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206 ze zm.), od decyzji Prokuratora Generalnego odmawiającej

wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego. Z kolei, stosownie do treści art. 62a ust. 2 i art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze w związku z art. 69 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), prokurator po ukończeniu 65 roku życia może dalej zajmować stanowisko, jeżeli Prokurator Generalny na wniosek prokuratora, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora, oraz po zasięgnięciu opinii właściwego prokuratora przełożonego, wyrazi prokuratorowi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska, przy czym zgodnie z art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze w związku z art. 69 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych prokurator może zajmować stanowisko nie dłużej niż do ukończenia 70 roku życia.

Wykładnia przytoczonych uregulowań wskazuje, że jako regułę należy traktować przejście prokuratora w stan spoczynku z dniem ukończenia przez niego 65 roku życia. W judykaturze podkreśla się w związku z tym, że możliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora stanowi wyjątek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami podyktowanymi interesem służby lub leżącymi po stronie prokuratora (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2003, III AO 25/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 236; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2004 r., III PO 60/04, OSNP 2005, nr 8, poz. 120; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2005 r., III PO 61/04, OSNP 2005, nr 20, poz. 326; wyrok sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2002 r., III AO 16/02, OSNP-wkł. 2003, nr 9, poz. 4; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2003 r., III AO 27/02, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2006 r., III PO 5/06, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2006 r., III PO 6/06, niepubl.). Wyważenie tych okoliczności zostało pozostawione w gestii Prokuratora Generalnego, do którego należy ostateczne wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. Prokurator wnioskujący o dalsze zajmowanie stanowiska nie ma roszczenia o przedłużenie stosunku służby, ale w odwołaniu od negatywnej decyzji może podważać legalność lub zasadność motywów, które doprowadziły do jej podjęcia. Decyzja Prokuratora Generalnego, mająca charakter uznaniowy, nie może być podjęta w sposób zupełnie dowolny bez

uwzględnienia okoliczności przemawiających zarówno za, jak i przeciwko udzieleniu przedmiotowej zgody.

Odnosząc się do podniesionych w odwołaniu zarzutów, należy stwierdzić, że skarżący nie podważył legalności zaskarżonej decyzji, zwłaszcza, że nie zarzucił naruszenia przez nią żadnego przepisu prawa. Nieprzekonujące są też argumenty podważające zasadność decyzji. W szczególności, skarżący nie wskazał żadnych szczególnych względów przemawiających za jego dalszym zatrudnieniem. Poza tym nieprzekonujące są w ocenie Sądu Najwyższego jego wyjaśnienia dotyczące absencji chorobowych. Natomiast jednorazowe wyróżnienie nagrodą w wysokości 2000 zł., przyznaną w sierpniu 2007 r., istotnie kontrastuje z oceną, że zadania ustawowe realizował na poziomie dostatecznym, nie wskazuje jednak, szczególnie w powiązaniu z absencjami, że za jego dalszym zatrudnieniem przemawiają szczególne względy. Przeciwnie sam skarżący przyznaje, że w ostatnim okresie jego pracy nie powierzano mu stałych i istotnych obowiązków służbowych.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.